

P6 STUDENT
JOB: BARISTA

P8-9
ONDERZOEK OP
HET PLATTELAND
VAN BURUNDI

P11 HET UNIVERSITEITSORKEST
BESTAAT VEERTIG JAAR; VIER LEDEN
AAN HET WOORD

P16
MUSST
VERSUS
SANTÉ

Jules blamed for not returning deposits

Maastricht students have been complaining on Facebook about unreturned or partially unreturned deposits by student services agency Jules Maastricht. With more and more houses under their management and an administration that for a long time was carried out manually, it couldn't but go wrong. The tenants are the victims. Karin van der Ven, owner of the student services agency, acknowledges blame and promises to do better.

Jules Maastricht, set up more than ten years ago, supports primarily foreign students. It provides language courses, a removal service, and help with questions about insurances and taxes. Managing student buildings was taken on along the way, both for private landlords as well as – until recently – the large Belgian real estate company Xior. In the summer of 2016, Jules took over the running of student complex Carré on the Tongerseweg, with more than 143 studios. “We grew very fast,” says owner Karin van der Ven. The question is whether it was too fast. Everything points in the direction that when it comes to means and manpower, Jules couldn't handle it. How else can you explain the deposits that were not returned or returned too late? The tenancy agreement states a period of three months. “If students had left their rooms

in good condition, repayment was usually not a problem,” says Van der Ven. According to her, complaints come mainly from people with whom “there was some kind of issue”: arrears in rent, a broken contract, or damage to the accommodation. “Then you have to reduce the deposit with the cost of the damages.” There was something else too: until last September, Jules did all the administration manually. “That is time-consuming and because of that, not everything went according to plan. It is very unpleasant, we are responsible, we say that we help students but unfortunately we didn't do that for everyone.” (See portraits on page 5). The ‘victims’ have all been notified, she says, and she has promised to deal with the “arrears” this week. Since September, Jules has been working with a computer system for real estate management, financed by a loan from investment bank LIOF. “It is unpleasant for the students who checked out in the summer.” They fell between two stools. The fact that since 1 January the company no longer carries out management for Xior, a large customer, is not the result of negative reactions, says Van der Ven. “We have known for a long time that they want to do the management themselves, which is their policy.” Robin Cremers, manager of Xior, confirms that: “The lines are shorter, it is easier. And well, those posts about Jules, that sticks to us as well. Although I don't want to put all the blame on them. We should also have played a more active role, request check-out papers on time from

To be continued on page 5

Minder pesterijen op Gezonde Basisschool

De BMI-index van de kinderen is afgenomen, ze bewegen meer, zitten minder, drinken meer water en eten gezonder. Dit zijn - na twee jaar - de eerste onderzoeksresultaten van het project de Gezonde Basisschool van de Toekomst, die de UM samen met scholenkoepel Movare, de GGD en de provincie in de Oostelijke Mijnstreek heeft opgezet. Toevallige bijvangst: er wordt minder gepest.

In totaal deden 1674 kinderen, verspreid over acht basisscholen, mee aan het onderzoek van de UM. Op twee scholen is extra aandacht voor sporten en gezonde voeding, op twee andere alleen voor sporten, en op vier controlescholen heerst een traditioneel regime.

The proof of the pudding zit volgens projectleider Onno van Schayck, UM-hoogleraar preventieve geneeskunde, in het gewicht van de kinderen. “En dat is gedaald, terwijl de BMI-index op de controlescholen was gestegen. We hadden dit effect na twee jaar nog niet verwacht. De vraag is nu: heeft dit te maken met nieuwigheid, of zet deze ontwikkeling door?”

Voorale de scholen waar kinderen

meer bewegen en gezonder eten, doen het goed, zegt Van Schayck. “We denken dat dit te maken heeft met het disruptieve karakter, het is echt een breuk met het verleden. Op de ‘bewegescholen’ pakken de resultaten minder gunstig uit.”

Een toevallige ontdekking: het aantal pesterijen is stukken minder. “Leraren maakten ons erop attent. We hebben toen interviews gehouden en vragenlijsten afgenomen. Het pestgedrag bleek inderdaad significant gedaald. Voor een deel komt dat waarschijnlijk doordat de kinderen een vol programma hebben. Ze hebben gewoonweg geen tijd en energie om te klieren.”

Bovendien is de jaloezie over de inhoud van de lunchtrommel – en dan vooral over de extraatjes en tussendoortjes – verleden tijd. “De kinderen stellen hun eigen lunch samen, met veel groente, fruit of vis.”

In Noord-Limburg overweegt ook scholengemeenschap Prisma om het gezonde regime in te voeren. “In dat project zouden we het welbevinden van de kinderen uitvoerig kunnen meenemen.”

Maurice Timmermans

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Maestro Letschert

Op zaterdagavond 18 mei zal rector Rianne Letschert met een stokje zwaaien. Niet omdat tutoren de pgo-zevensprong verwaarlozen of omdat ze een nieuwe mannelijke hoogleraar moet benoemen,

maar omdat het Helmonds Muziek Corps (HMC) op zoek gaat naar de Helmondse Maestro 2019. Letschert, die al sinds haar elfde in Helmond woont, is een van de kandidaten van de dirigentencompetitie. Het idee hiervoor komt van het televisieprogramma *Maestro*; waarbij bekende Nederlanders samen met een orkest voor een jury een klassiek stuk ten gehore brengen.

Zelf speelt ze geen instrument, zegt Letschert in een filmpje op het Youtube-kanaal van het HMC. Het wordt dus "een enorme uitdaging". Maar ze luistert wel graag naar muziek in de auto van en naar Maastricht: "Klassieke muziek, maar ook 100% NL of de rap van mijn zoon." Letschert gaat het onder andere opnemen tegen Riekje Adriaans van café De gouden kegel in Helmond. Welke andere fameuze Helmonders zullen deelnemen, is nog niet bekend. Misschien Shell directeur Marjan van Loon, kickboks-kampioen Niek Holzken, of misschien wel rapper Kempri – als die niet vastzit tenminste.

Miauw!

Pip, Miley, Siem, Pimmie en Charlie. Echte kattenliefhebbers kennen ze

misschien al. Ze zijn de sterren van het eerste Maastrichtse kattencafé Pluk, Cats and Coffee, dat vorige week geopend werd aan de Grote Gracht. In het kattencafé kunnen bezoekers niet alleen knuffelen met de drie poezen en twee katers – wel wachten totdat ze naar jou komen, staat in de huisregels op de website – maar ook wat drinken of een stukje vegan cheesecake eten. Eigenaren Florence Tillie en Raymond Pauwels haalden vorig jaar 15 duizend euro op om hun droom waar te maken via crowdfundingplatform Voor je Buurt. Naast een café is Pluk, Cats and Coffee ook een winkel. Je kunt er dingen voor je kat krijgen, zoals handbeschilderde voerbakjes, maar ook iets voor jezelf in kattenthema, zoals canvastassen.

Verbod op ballonnen oplaten

Kleinkinderen die witte ballonnen oplaten na de dienst voor opa. Het blijft een mooi beeld tijdens een begrafenis. De ballonnen vliegen hoog de lucht in – of met een beetje pech de boom in – totdat er nog maar een stipje aan de horizon overblijft. Dat zijn er vaak slechts een stuk of zes, zeven, maar tel daarbij de ballonnen van bruiloften, bedrijfsopenin-

gen, huldigingen of andere feestjes bij op en je ziet de plastic soep uitbreiden.

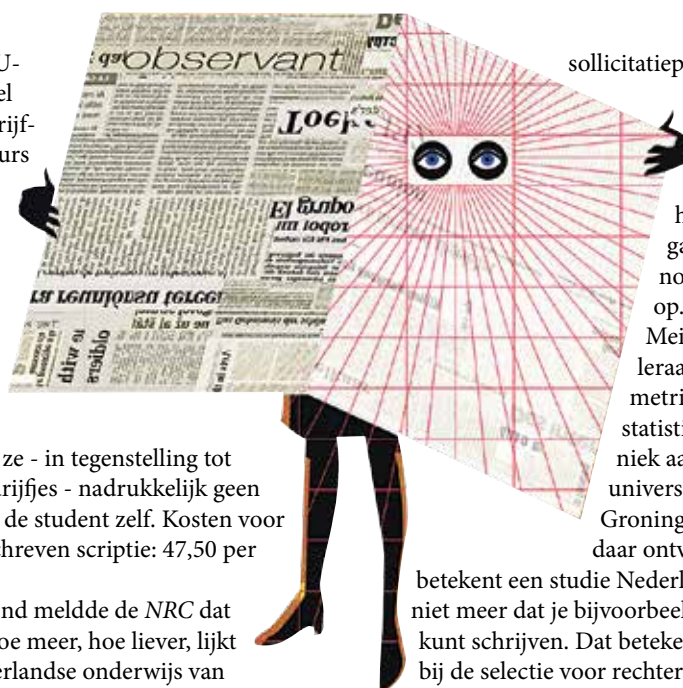
Ook de Universiteit Maastricht heeft zich er schuldig aan gemaakt. Er is zelfs bewijs, een foto! Bij de lancering van de nieuwe website, in mei 2016, vlogen tientallen ballonnen de lucht in. Vooruit: de komst van die site was een opluchting, maar het startsein was niet bepaald 'groen'. Voor GroenLinks in Maastricht moet het afgelopen zijn met die ballonnen. Ze willen, net als een aantal andere gemeenten, een verbod dat is vastgelegd in de APV, de Algemene Plaatselijke Verordening. Een opgelaten ballon staat in de top-5 van zwerfvuil op de Nederlandse stranden, schrijft de partij aan het college van burgemeester en wethouders.

"Aangezien Maastricht in 2030 afvalloos wil zijn is het voor GroenLinks een logische stap dat Maastricht haar APV aanpast." Over dat afvalloos worden: het dossier wordt alleen maar dikker. Al weken woedt er in de stad een discussie over de voorgenomen plannen van de gemeente waarin de rode zakken slechts één keer in de vier weken worden opgehaald. Luiers, incontinentiemateriaal, textiel en kleine elektrische apparaten zouden voortaan naar milieuperrons moeten worden gebracht. Dinsdagavond stond het onderwerp op de agenda van de raadsronde, half februari volgt een raadsvergadering. Wordt vervolgd.

Fin van negen oefent met 'd' en 't'

De oudste zoon van mijn collega WD heet Fin. Hij is negen jaar en zit in groep zes. Hij buigt zich deze weken tijdens de taallessen over de 'd' en de 't'. Is het: Word jij weleens gepest? Of: Wordt jij weleens gepest? En wat is goed: jij wordt later technet? Of: jij word later technet? Fin is een slimme jongen, maar hij vindt het toch niet supermakkelijk. Hij is niet de enige. Deze week schreef het Hoger Onderwijs Persbureau dat studenten aan de Vrije Universiteit in Amsterdam straks hun scripties (Nederlands- en Engelstalig) kunnen laten controleren op spel- en taalfouten. Naast dt-fouten zal de 'redigeerservice',

die bestaat uit VU-docenten met veel academische schrijvering, de auteurs ook wijzen op kromme en/of onduidelijke zinnen. Laat de stijl te wensen over, dan krijgen ze daar ook een opmerking over. Over de inhoud geven ze - in tegenstelling tot commerciële bedrijfjes - nadrukkelijk geen advies, dat is aan de student zelf. Kosten voor een foutloos geschreven scriptie: 47,50 per uur. Afgelopen weekend meldde de *NRC* dat de toets-gekte (hoe meer, hoe liever, lijkt het) die het Nederlandse onderwijs van hoog tot laag beheerst, is overgeslagen naar

sollicitatieprocedures. Intelligentietesten, persoonlijkheidstesten, games, noem maar op. Rob Meijer, hoogleraar psychometrische en statistische techniek aan de Rijksuniversiteit van Groningen liet zich daar ontvallen: "Nu betekent een studie Nederlands recht niet meer dat je bijvoorbeeld foutloos kunt schrijven. Dat betekent dat er bij de selectie voor rechtlers extra toetsen moeten worden gemaakt."

Dat de schrijfvaardigheid van Nederlandse studenten terugloopt, merken wij op de redactie van *Observant* al jaren. Dt-fouten zijn strijk en zet. We leggen onze studenten uit hoe ze die kunnen voorkomen: vervang het (hulp) werkwoord 'worden' of 'bieden' door 'lopen' (Loop jij? Word jij? Bied jij?) en je bent eruit. Erger is het als de zinnen niet lopen, of als de logische opbouw van een stuk ver te zoeken is. Dat vraagt een hoop begeleiding. Dus Fin, zet hem op met die taal, zodat jij straks geheel op eigen kracht een afstudeerscriptie kunt schrijven. De eindschrijft is toch (in goed Nederlands) de *proof of the pudding*, zo leerde ik al tijdens mijn studie. Die laat zien of je een echte academicus bent of niet.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

UM-hoogleraren buigen zich over ‘parkeerbeleid’

Nadat het mobiliteitsplan - in de wandelgangen ‘parkeerbeleid’ - afgelopen najaar door de universiteitsraad werd teruggestuurd naar de tekentafel, komt er nu een uitgebreide meningspeiling binnen de Universiteit Maastricht: wat leeft er als het gaat om de fiets, het openbaar vervoer, de auto, parkeerplaatsen of een fietsbonus? Drie gedragswetenschappers brengen in kaart hoe medewerkers en studenten denken over mobiliteit.

In oktober 2018 zou het definitieve plan er liggen, maar in diezelfde maand werd de verdere uitwerking daarvan uitgesteld. De universiteitsraad - die al eerder had betoogd dat dit een “gevoelige kwestie is die tot commotie gaat leiden” - drong er samen met het Lokaal Overleg bij het college van bestuur op aan om eerst een grotere groep medewerkers en studenten te

raadplegen. Dan kan er een plan komen dat op meer begrip kan rekenen bij de achterban, heette het.

Dat gaat nu gebeuren. De UM-hoogleraren Gerjo Kok, Rob Ruiter en Rik Crutzen zullen groeps gesprekken gaan houden met mensen uit alle hoeken van de UM. Eventueel, zo ver-

telt Ruud Bollen, directeur Finance én na het vertrek van FD-directeur Erwin Kuil de nieuwe kartrekker van het project, volgt er daarna nog een enquête, “maar dat is aan de onderzoekers”. Doel van het mobiliteitsbeleid blijft, zo benadrukt Bollen, het ontmoedigen van het auto-gebruik en het bevorderen van de fiets en het

openbaar vervoer. “We willen groener en klimaatvriendelijker zijn. Daarnaast zullen er op Randwijck door de gebiedsontwikkeling her en der parkeerplaatsen verdwijnen.”

Het nieuwe plan wordt, “liefst voor de zomer”, aldus Bollen, voorgelegd aan de universiteitsraad en het Lokaal Overleg. **RJ**

Universiteit koopt groot pand Randwijck

Op 2 januari heeft de Universiteit Maastricht de zuidtoren gekocht van het gebouw aan de Paul Henri Spaaklaan 1 in Randwijck. Als de renovatie volgens plan verloopt, zal het Department of Knowledge Engineering (DKE) er in juni van dit jaar intrekken.

Daarnaast heeft de universiteit een optie op de bijbehorende noordtoren en het lagere tussengebouw, het zogenoemde Atrium. De overdracht van die twee panden vindt naar ver-

wachting deze zomer plaats. Het gaat om een investering van 27 tot 30 miljoen euro (11,4 miljoen voor de aankoop van het hele complex plus renovatie), vertelde de vicevoorzitter van het college van bestuur, Nick Bos, afgelopen week aan een commissie van de universiteitsraad.

Het complex, dat tussen het Mecc en de Universiteitssingel ligt, zal vooral gaan bestaan uit onderwijsruimtes en kantoren, verder lijkt het

lagere tussengebouw geschikt voor een ontmoetingsruimte en studieplekken, aldus Bos. Naast de huisvesting van de datacluster zal het pand dienen als tijdelijk onderkomen voor staf en studenten tijdens de renovatie van de Universiteitssingel 50.

Met deze aankoop komt de voorgenomen nieuwbouw van het Data-Sciences gebouw te vervallen. **RJ**

Trainingsdag universitaire sportcentra

“Coachen is een kunst”

Groepstraining met gewichten Foto: Joey Roberts

“Lekkere vlaai, hè?”, klinkt het afgelopen zaterdag in de hal van UM Sports. Ongeveer 180 medewerkers van tien verschillende universitaire sportcentra bereiden zich met een kopje koffie en een stukje van het Limburgse gebak voor op USC XL: een dag voor sportinstructeurs met verschillende trainingen, workshops

en lezingen. Spinninginstructeurs kunnen ook nog een certificaat halen en klimtrainers de benodigde bijscholingspunten.

Het thema van de dag: ‘University Sports for every body’. Het begon allemaal met een nieuwsbrief van UM Sports met een plaatje van een dikke baby met de tekst: ‘When you

realize it’s almost summer, and your winter body has gotten out of control’. Daarop kwam aardig wat kritiek; onder andere van psycholoog Jessica Alleva, specialist op het gebied van lichaamsbeelden. Grappig bedoeld, maar het zou mensen weleens tegen de borst kunnen stuiten, vond Alleva.

UM Sports was zich destijds van geen kwaad bewust, maar ook “uit onderzoek blijkt dat concentreren op het uiterlijk niet werkt om mensen aan het sporten te krijgen”, zegt Rosa Dreyhaupt, masterstudent forensische psychologie, tijdens de openingslezing. “Dikke lichamen – zoals in de nieuwsbrief – motiveren niet, maar ook afgetrainde instagrammodellen niet. Het werkt eerder intimiderend en zorgt ervoor dat mensen zich schamen voor hun lichaam.” Een voorbeeldfilmpje uit Engeland waarin lachende mensen met lijven in alle soorten en maten zich in het zweet werken, motiveert veel beter. Focussen op het plezier of de voldoening van sporten dus. “Houd daar rekening mee bij de marketing of als jullie tijdens de les studenten willen aanmoedigen. Dus niet: ‘Get your bikini body ready’, maar meer de ‘fun’ benadrukken.”

Het programma is vol deze zaterdag. Een workshop over diversiteit in een sportcentrum, een sessie over reñtherapie tegen stress, een ClubPower-workout – een groepstraining met gewichten (zie foto). En nog veel meer. Sportwetenschapper Bas van Hooren laat in een workshop zien hoe je een training zo moet inrichten dat sporters beter leren en uiteindelijk beter presteren. Daarvoor krijgen de veertig aanwezige instructeurs – van zwaardvechten tot zwemmen tot basketbal – verschillende wetenschappelijk onderbouwde trucjes aangereikt. Zo is het bijvoorbeeld bij voetbal beter om oefeningen – dribbelen, schieten en passen – af te wisselen dan om een en dezelfde oefening vaak achter elkaar te herhalen. “Hoe weet je of je niet te veel afwisselt?” klinkt het uit het publiek. Van Hooren: “Dat is voor iedereen anders. Coaching is an art.”

Yuri Meesen

Duur water

‘Asbest is geschikt als behandeling tegen longkanker, omdat het longkanker veroorzaakt in gezonde personen’. Hoewel dit absurd klinkt, noemen we dit het gelijksoortigheidsbeginsel en dat beginsel is de kern van homeopathie. Homeopathie betekent namelijk: geschikt ter behandeling van een ziekte, als het die ziekte veroorzaakt in gezonde personen.

Daarnaast gelooft de homeopaat in potentiëringen: het verdunnen van stoffen met behoud van de eigenschappen van de onverdunde stof, tot in den treure. Zet een kopje thee, los er een lepeltje suiker in op en u hebt zoete thee. Als u wat zoete thee in een nieuw kopje thee lepelt, is deze aanzienlijk minder zoet, mocht u überhaupt nog suiker proeven. Hoe verder

u verdund, hoe minder suiker er overblijft in uw nieuwste mengsel. De potentiëringstheorie vertelt u echter dat kopje acht nog even zoet is als kopje één. Verkoop van homeopathische

middelen is dus effectieve marketing, klanten houden de gezondheidswinkels immers draaiende.

Neem oscillococcinum, zogezegd bij griep: korrels met theoretisch wat hart- en leverextract van de muskuseend. Het is moeilijk te bevatten hoe ‘gepotentiëerd’ dit middel is, maar hierbij toch een poging: als ieder individu op aarde elke seconde 1 miljard doseringen krijgt, gedurende 5 miljard jaar, dan nog heeft niemand ook maar een deeltje ‘werkzame’ stof binnengekregen. Voor dit middel is niet alleen de werkzaamheid onbewezen, zoals bij alle homeopathische middelen, maar de onwerkzaamheid is zelfs bewezen. Het baat u dus gegarandeerd niet, en schaadst vooral uw portemonnee. Zogenaamde gezondheidswinkels mogen ze gerust Duur Water & Kwakzalves noemen, want de enige gezondheid

die erop vooruit gaat is de financiële, van de eigenaar welteverstaan.

Het is simpel: de bewezen effectieve homeopathische geneesmiddelen noemen we geneesmiddelen, de rest is hoogstens placebo. Onze geneeskunde kan nog geen verkoudheid genezen, maar dat willen we wel graag. Daarom rekenen mensen ondertussen wel 30 euro af voor een minuscuul flesje water met oneindig verdunde *bovem de stercore* of andere onzin tegen een loopneus. De complimenten van Jomanda zijn voor een tientje extra los verkrijgbaar. In de horeca verkopen ze volgens ditzelfde vraag en aanbodprincipe ook peperdure flesjes water. Maar dat wordt tenminste gewoon verkocht als water.

Thijs Compeer, docent faculteit Health Medicine and Life sciences

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

About Vedic mantras, Celtic jaw harp music and sauna sound poems

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Assistant professor of literature Jan de Roder would like to make a trip to study non-Western poetry, where sound and rhythm are more important than the meaning.

It started in 1999 with the publication of *Het schandaal van de poëzie*, (*The disgrace of poetry*). Literary historian Jan de Roder argued in this booklet that the power of poetry, but also its soothing capability, doesn't actually come from the meaning of the poem but from its rhythm. How else can you enjoy a poem without understanding its meaning? According to De Roder, that is because poetry is rooted in ancient rituals.

“I would like to go to South America, inspired by Octavio Paz’s poetry, in which sound and rhythm play a really powerful role”

The essay caused a great deal of controversy and De Roder even received messages “that we would now refer to as hate mail, albeit not from poets.”

In the years that followed, students at University College in De Roder’s block Biopoetics - about evolutionary approaches to art, literature and religion - also had critical comments on De Roder’s statements. “Partly because of these students, I realised that rhythm and human language are completely independent of each other, but in Western symbolic poetry they have fused, something that many now see as the ‘natural’ form of

poetry, maybe even the best form.” The philosopher Wittgenstein holds the view of family resemblances. “In this theory, Western poetry is merely one of the family members, sharing characteristics with others. There are also family members who only share a few characteristics with those of Western poetry. Such as the tradition of the meaningless rhythmical repetition of sounds, manifestations of which we see throughout the whole world and which can sometimes be traced back to practices from thousands of years ago. Vedic mantras are an example of this.”

The fascinating thing is that the sound patterns of these mantras show a strong resemblance to bird song, sometimes even occasional frog sounds. “There is a video on YouTube of the Vedic fire ritual *Altar of Fire*. When you watch this, you see a merging of human and non-human practices.”

De Roder would like to compile an anthology of alternative practices that should also be included in the family of poetry, just like Baudelaire and Rilke. He has already come up with a title: *Human and Non-Human Animal World Poetry*. The anthology should not be created from the armchair in his study, but while travelling. “I would like to go to South America, inspired by Octavio Paz’s poetry, in which sound and rhythm play a really powerful role. But there are also interesting practices to be found in Europe, such as Celtic jaw harp music, still practiced in many villages. Or what about the sauna sound poems from the Native American Fox tribe?”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Wishful Thinking

Jan de Roder Photo: Joey Roberts

Hobbies

Why does my employer care about my hobbies?, was my reaction after doing a CV workshop offered by the university. Apparently, it's quite common in the Netherlands. In fact, it might be negative if you don't. Because, as I was explained, employers want to know that you are *someone*, that you have your edges, a profile, that you are an actual human and not a workaholic machine. It is a nice way of thinking about your future employees. However, I felt oddly caught off guard. Because... what if you do not really have a hobby currently? During that workshop I thought of all the things I *used* to love doing. In high school, I was quite busy. Playing in a theatre ensemble, taekwondo, drawing, painting, reading a ton – all stopped after graduating. And I am not alone with that. So many of my friends practiced musical instruments or played sports weekly, if not daily during high school. They all stopped after entering uni. Finally, some months into the first semester of university everyone does the same. Studying, working out (in the gym), cook and drink with friends, party, end. Undergrad's weekly assignments seem to be enough to fill our time and drain our energy.

What happened? Did we get old? Are our drained energy levels remembering us of our unavoidable mortality? Given that my peers and I are in our twenties, that's unlikely. Frankly, uni is not *that* demanding. I spent more time inside school than I am now working for university. It is more the *believe* that university should be all-encompassing. Leading to guilt when signing up for something that could potentially become a new hobby because I could study this one and a half hour instead. Except, I know I wouldn't. I would lay down, living the potato lifestyle. And you would too.

Being aware of this, I filled my shelves with art supplies and made it a habit to go everywhere with a 3kg book again, while trying all those weird-sounding yoga options Berlin has to offer. My conscious effort to make time for hobbies to feel like *someone*, with edges, a profile, human and not a workaholic machine.

Asena Baykal,
alumna European Studies

Housing Helpdesk undertakes necessary steps

continued from page 1

Jules and sort out the repayment of deposits." For a number of months now, Xior has been making tremendous advances in Dutch and Belgian student cities. At the end of last year, they bought the entire Annadal premises. The Bonenfanten College on the Tongerseweg, which is currently being renovated and converted into a student complex (with more than 250 rooms), is theirs too.

The tumult on social media is not limited to deposits. Poor maintenance is another thorn in the flesh for students. Van der Ven: "Major

repairs must be paid for by the landlord, but technical management is our responsibility." So you end up in a grey area: who is going to repair the broken toilet bowl or fix the dilapidated garden? Take Carré. In the summer of 2016, the first tenants, mainly foreign students, moved into their furnished studios. The ventilation system didn't work properly. Students heard whistling noises from the pipes or felt it was too windy and subsequently plugged them with towels. The result was that in another room, the whistling became louder. Two and a half years later, the ventilation system is still not working as it should. A persistent problem,

underlined Robin Cremers from Xior, who will go there to take a look with his "own engineer". The filters have been replaced, says Van der Ven. In the meantime, "several tenants" from Carré have approached the Housing Helpdesk at Maastricht University with questions about their rights as tenants, says project leader Rick Blezer. "Most cases concern the lack of maintenance." Ventilation comes under that. "On behalf of these tenants, we will undertake the necessary steps." They will most likely apply to the rent tribunal.

Wendy Degens

↓
Diyon Wickremeratne (19) from Sri Lanka is doing the Maastricht Science Programme and lived in the Avant Garde building on the Vijverdalsweg, managed by Jules, from January until July 2018. "At the beginning of July, I received a letter saying that I had to vacate by the end of the month. Strange, because I had a contract until December. I didn't make a fuss about it, because I wanted to move into the city centre anyway." Repayment of the deposit, five hundred euro, would take a maximum of three months. "I am still waiting on three hundred of that amount," says Wickremeratne. "That is a lot of money for me, I can live on that for two months. It is so terribly frustrating; it's on my mind all the time." He sent various e-mails and even went to Jules' office. "They are always really nice, but they don't do anything. Last week, I informed them by letter that I will take legal steps if I don't receive my money within two weeks."

↓
Italian European Law student **Francesca Giudici** (23) lived in a Jules house on the Wycker Grachtstraat from August 2017 until July 2018. She has not received her deposit – seven hundred euro – back from Jules either. "Week after week, I sent e-mails, but they stopped replying in November," says Giudici. "It is a lot of money and I'm very annoyed about it; I phone them almost every day. I can never reach the owner Karin; she is always in a meeting. She has never called me back. The staff always sounds extremely helpful, but they don't do anything. They just keep you waiting." There were also things wrong with the house. Giudici: "If we used too many appliances, the electricity went off. Jules had locked the door to the meter cupboard, so we couldn't switch the lights back on ourselves." Giudici is on an exchange visit to Luxembourg, but upon returning to Maastricht "will certainly not" do business with Jules again.

↓
"In the summer of 2016, I viewed a Jules house on Skype while at home in Zeist and it looked fine," says **Gillian Lim** (21), a student of Chinese and Communication at Zuyd Hogeschool. "The toilet on the first floor was broken, but Jules was going to repair that. When I left the house for the summer holidays in 2017, it still had not been repaired." The bathroom and the garden were also in a terrible state, says Lim. "We issued a complaint and received half a month reduction on the rent. We all decided not to pay a whole month's rent. When I left in July 2017, I was told I would receive the deposit within three months. At the end of October, I still hadn't receive anything. I phoned and they were very friendly. But, no money. After a bad review of Jules on Google, they returned my call and transferred the money to me. Minus the half a month's rent."

YM

T-shirts for hospital meals

Two years ago, Victoria von Salmuth – currently a PhD candidate at the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences – won the Student Award for the Shirati Food Programme when she was a student of Medicine. She set up this initiative in Tanzania, which supplies meals for patients in the Shirati hospital, as they themselves don't have the necessary budget. Now she has set up a new project to collect money for the Food Programme.

It all started the evening before Von Salmuth was to leave for Tanzania last spring. "When you help people there or it's your birthday, you often receive material or clothing as a gift. They are exquisitely colourful prints, but you wouldn't wear them here so easily. I wanted to do something with them." She discussed it with medical student Tom Phillips and together they

came up with an idea. "The Food Programme partly depends on private donations. I had been playing with the thought of developing a product. I like the idea that people get something for their money."

The plan emerged of making T-shirts. Simple black or white, but with a breast pocket made from the material from Tanzania. "We found a company to make the basic shirts in India from organic cotton in a very sustainable matter, for instance by using renewable energy," says Phillips. "My mother in England sews on the pockets and the labels, of course bearing the name we gave it: Chakula Uponya (food heals)." Two hundred shirts have been made and are for sale at Cato by Cato and With Love Burrito. "Places that many students visit. The only disadvantage is that your shirt smells of food," Phillips laughs. A T-shirt costs 30 euro, a sleeveless top is 25 euro; of that money 5 euro goes to the good cause.

The shirts on display at With Love Burrito Photo: Chakula Uponya

Von Salmuth and Phillips would like to expand the line. "Surgical masks, telephone or laptop covers, purses, bags," says Phillips. "There are plenty of possibilities," Von Salmuth adds. "But we first wanted to see exactly how it worked, setting up a production line. Now that we have the basis, we can expand."

In the meantime, the Shirati Food Programme continues to grow. While in 2017, only 60 per cent of the patients received a meal six days a week, now this is 75-80 per cent and seven days a week. Von Salmuth: "We also created a sustainable garden that supplies the kitchen with vegetables and fruit."

Cleo Freriks

(Wo)man
at work
Barista
at Coffee-
lovers

Gemma van der Elsen Photo: Loraine Bodewes

“The hardest part isn’t the coffee, but getting the milk foam right”

Gemma van der Elsen (20, third-year student of Medicine) works 5-12 hours per week, earning about 9 euros per hour

The Student Service Centre has only just opened for the day, but the first customers are already coming into Coffeelovers. Gemma van der Elsen takes their orders at the till; her colleague Britt is working behind the coffee machine. “We take turns during the day. One of us prepares drinks, the other one ‘walks around’ to catch up on dishes, put out baked goods, put bread rolls in the oven and work the till. During very busy periods, there are three of us here.” An extra pair of hands is very welcome on those days: during exam periods, they sometimes serve some 500 cups of coffee per day.

This week, it’s been exactly one year since Van der Elsen began working at Coffeelovers. She started out behind the till and followed a one-evening barista training course a few weeks later. “The hardest part isn’t the coffee, but getting the milk foam right.” This is even more difficult with the different kinds of plant-based milk alternatives on offer at Cof-

feelovers, such as soy milk, almond milk and coconut milk. “They have different frothing temperatures. Oat milk stays relatively thin, as it’s quite watery, whereas almond milk can easily become too dense. Yes, some of my colleagues know how to make latte art, but I just stick to the heart design.”

The coffee machine is largely self-calibrating, as long as the grind settings are configured correctly. Van der Elsen adjusted them this morning, before opening hours. “We have to adjust them a few times throughout the day. The outside temperature matters, for example, or how full the machine is.”

The most difficult drinks to prepare are coffee beverages with whipped cream. “The coffee is hot, so the cup will overflow if you don’t add the whipped cream right. I used to work in an ice cream parlour and work with whipped cream a lot, but always on cold stuff, so I never had this problem. The worst that could happen was my creation toppling

over.”

When the morning rush has died down, Van der Elsen has time to pour herself a cup of coffee. “It’ll start again around 10 a.m.” She likes it when it’s busy (“I prefer doing something to doing nothing”), but it’s also nice to have a quiet moment every now and then. “It gives us a chance to chat with our colleagues. Our team is very nice; almost all of us are students. We recently had drinks with employees from other locations to celebrate the New Year and we go on an outing every year. Our employers know everyone; they send us messages on our birthdays and personalised Christmas cards.”

Van der Elsen grabs two tiered display stands from a cabinet. She puts banana bread on one of them and croissants on the other one. These are delivered by the central kitchen every week. It’s getting busy again. “Where’d the pitcher with iced tea go?”, she asks her colleague. She spends some time searching

for it, only to find out that she overlooked it: the pitcher is in its usual spot in the fridge. She quickly pours the iced tea and turns to the following customer. “We have a lot of regulars, some of whose orders I remember – students and people who work in the building, but people from outside the university people as well. They like having a brief chat before pulling out their laptops and getting to work.”

Has the knowledge she’s gained by working here made her more critical of the coffee she drinks herself? “I no longer drink coffee from the vending machines at the university. And I don’t really like milk that hasn’t been frothed by hand anymore, either.”

Cleo Freriks

UM honours Michael Ignatieff and Amitav Ghosh

Honorary doctorate for two idealists

The one is devoted to freedom and democracy, the other seeks a genuine climate policy.

This characterises the two laureates who will receive honorary doctorates during the university's foundation day ceremony. Michael Ignatieff has been active in particular as rector of the Central European University (CEU) in the last few years, while writer Amitav Ghosh calls upon everyone to fight against climate change.

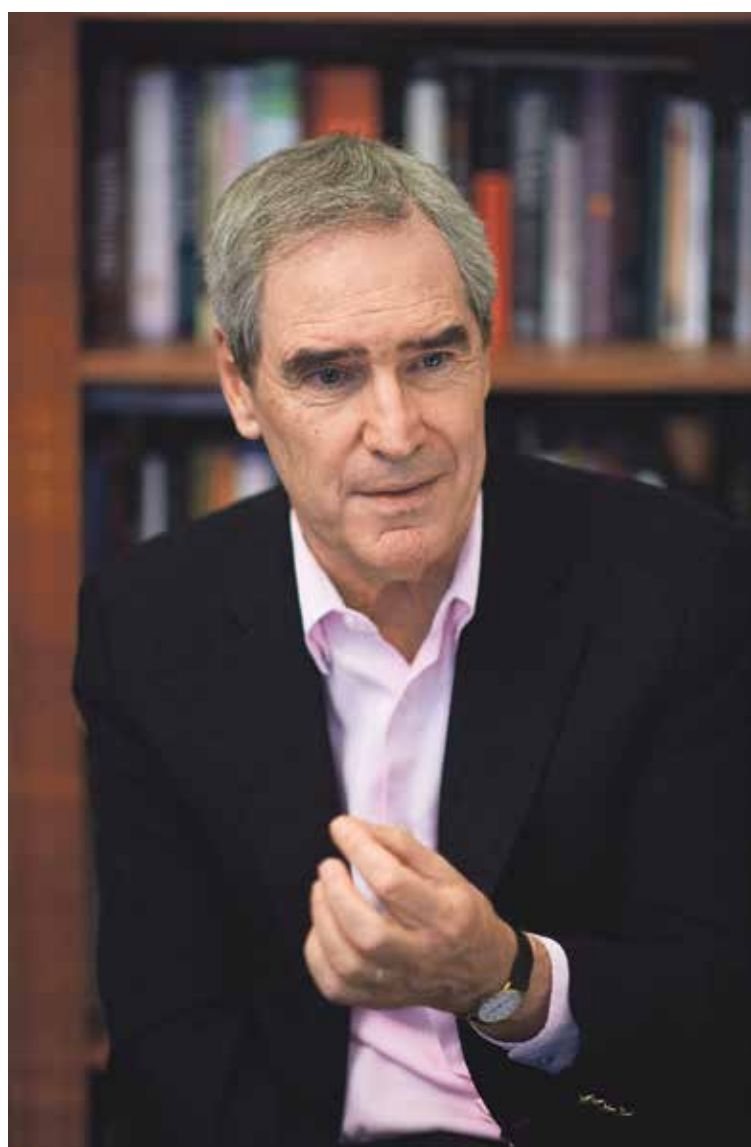

Photo: archive Michael Ignatieff

The Maastricht honorary doctorate is not his first. Far from it. Michael Ignatieff has twelve to his name. They are from a number of universities in Canada, where he was born and bred, and from institutes in the United States and Scotland. And from Tilburg. His curriculum vitae is also adorned with other distinctions with resounding names: the George Orwell Prize (University College London) and the Hannah Arendt Prize (City of Bremen). Ignatieff made a name for himself as a historian, novelist, politician (as leader of the Liberal Party in Canada) and in recent years in particular as rector of the Central European University (CEU). This university, founded by philanthropist George Soros, was (in part) driven from Budapest to Vienna by the Orbán regime. Ignatieff said that he regards the Maastricht honorary doctorate as political support for the entire CEU. "Great, as far as I'm concerned," says honorary supervisor Monica Claes, professor of European and Comparative Constitutional Law. "That was the intention of our distinction. We esteem Ignatieff for his academic work, but

also as rector of CEU, defender of academic freedom and advocate of open debate. The UM was one of the first universities to endorse the slogan: *I stand for CEU*."

Alzheimer

The recommendation came from the Faculty of Law, which is not so strange, says Claes. "Ignatieff writes a lot about issues that are dear to lawyers, such as human rights and the foundations of open societies and liberal democracies. He forces you to think, he makes you question common wisdom. What I also find interesting are his pieces on democratic backsliding, about the phenomenon that, after the fall of the wall, Eastern European countries would automatically adopt the liberal democratic course of the West." Ignatieff gave the Schuman lecture in Maastricht in May of last year: *Open Society's New Enemies and The future of Europe*. "In doing so, he gave his views on on current challenges that are threatening open societies from without, but more importantly from within, through polarization and populism."

Photo: archive Amitav Ghosh

Ignatieff is also a novelist, and not without merit, because his second novel *Scar Tissue* (1993) was on the shortlist for the Man Booker Prize. *Scar Tissue* is about a woman suffering from Alzheimer, from her son's perspective.

Opium Wars

The other laureate also had a book on the Man Booker Prize's shortlist. Still praiseworthy, but for Amitav Ghosh (1956, Calcutta) it is core business: he is a writer. Ghosh grew up in India, Bangladesh, and Sri Lanka and studied – his father was a diplomat – cultural anthropology in Oxford. After that, he lectured at the universities of Delhi and New York, among others. Until 2004, when he started to write full-time.

His most famous books are *The Circle of Reason* (1986), *The Shadow Lines* (1988) and *The Glass Palace* (2000). He won the French Prix Médicis for *The Circle of Reason*. The book that made the Man Booker's shortlist was called *Sea of Poppies* (2008). It is the first part of his *Ibis Trilogy*, about the Opium Wars between the British Empire and China in the middle of the 19th century.

The trilogy is a superb illustration of his writing style, says Valentina Mazzucato, professor of Globalisation and Development at FASoS. "It is partly the reason why the Faculty of Arts and Social Sciences put Ghosh forward for a honorary doctorate. He often describes a phenomenon from all possible perspectives. With these wars: from the British merchants, who sold opium to China; from

Indian soldiers, who fought for the British; from Armenian traders, et cetera. Based on research in archives, he shows what the wars meant to various groups and how they actually influenced their lives."

Psyche

This multi-perspective, says Mazzucato, is exactly what we need these days to deal with complex problems such as migrant flows, human rights and climate change. Ghosh also raises the question: How is it possible that we take so little action when all climate reports point in the same direction?

"The cause, according to Ghosh, is a lack of imagination," says Mazzucato. "Literature has the task to discuss social issues, to stimulate our imagination, to present possible worlds. But literature is failing: there is hardly any fiction about climate change. In his book *The Great Derangement* (2016) he argues that this can be attributed to the Enlightenment, to the divide between man and nature, to the focus on the individual, to the psyche. This is no good to us when it comes to a common issue such as climate change."

Maurice Timmermans

The honorary doctorates will be awarded during the Dies on 25 January (15.30), in the St. Jan's On Thursday 24 January (16.30) Michael Ignatieff holds a lecture in the Statenzaal of the Faculty of Law, Bouillonstraat

Het reizen is haar niet met de paplepel ingegoten. “Mijn ouders zijn niet zo uithuizig.” En dan besluit dochter Eleonora Nillesen een studie ontwikkelingseconomie te gaan volgen in Wageningen. Aan veldwerk in de armste en vaak door conflicten geteisterde landen van de wereld valt niet te ontkomen. Burundi, Democratische Republiek Congo, Liberia: ze kwam er de afgelopen jaren meermaals. Maar hoe graag je het ook wil, soms komt een onderzoek niet van de grond, zoals in Somalië. “Na drie weken vruchteloos bellen en e-mailen realiseerde ik me hoe lang het duurt iets nieuws op te zetten in een land dat je niet kent en waar je ook niemand kent.”

Maastrichtse onderzoekers in (post)conflictgebieden

‘We zouden duivels zijn!’

Tekst: Wendy Degens
Foto: Loraine Bodewes

De akeligste herinnering aan de trips in Afrika? Schuilen voor een regen van kogels, ontvoering, bedreiging? Nee hoor. Het is: voor de duivel worden aangezien.

Tien jaar geleden. Eleonora Nillesen (1975), onderzoeker en vanaf 1 februari hoogleraar bij de School of Governance en UNU-Merit, is bijna klaar met haar werk op het Burundese platteland. “Op de allerlaatste dag komen we aan in een dorp waar, blijkt achteraf, een en ander toch niet goed is gegaan: de lokale *chief* blijkt geen toestemming te hebben gegeven voor de interviews met de dorpingen. Maar dat weten we op het moment van aankomst nog niet. We zitten in een schoolgebouw, klaar om met het gezelschap een aantal spelletjes te spelen, als onderdeel van het onderzoek. Dan begint er iemand te schreeuwen. We zouden duivels zijn! Zij gillen, roepen dat we weg moeten. Wij rennen, en hard. Anders hadden we echt in de problemen gezeten.”

Duizend huishoudens

“Ik wilde veel van de wereld ontdekken, was nieuwsgierig” licht Nillesen haar keuze voor een studie ontwikkelingseconomie toe, “misschien omdat ik als kind niet zoveel buiten Nederland ben geweest.” Toch zoekt ze het vooral in de normen en waarden waarmee ze is opgevoed, “dat je iets voor een ander moet doen. Ontwikkelingslanden worden onevenredig vaak getroffen door oorlog, onderdrukking en armoede. Wetenschappelijke aandacht voor juist dit soort gebieden is er veel te weinig en dat motiveert me.” Met haar onderzoek probeert Nillesen overheden, organisaties en individuen betere keuzes te laten maken. Ze wil hen laten zien wat het resultaat is van beleid en ontwikkelingsprogramma’s in fragiele omgevingen. Onderzoekers kunnen dat veilig binnen de universiteitsmuren doen met behulp van data die al voorhanden zijn, maar ze kunnen er ook voor kiezen om er zelf op uit te gaan. Nillesen is meer van dat laatste. Zo reisde ze in 2007 en 2009 naar het platteland van Burundi waar ze de invloed van de gewelddadige burgeroorlogen op economisch

gedrag onder de loep nam. Het was onderdeel van haar promotieonderzoek. Er werden maar liefst duizend huishoudens, verdeeld over honderd dorpen, geïnterviewd. Wat ze wilde weten: veranderen mensen hun gedrag als ze een geweldsverleden hebben? Gaan ze het risico aan en kiezen ze bijvoorbeeld nog voor landbouwgewassen die tijd en investeringen vergen of durven ze het niet aan, bang dat er weer iets gebeurt? Vertrouwen ze hun burens, werken ze samen? Ze kreeg haar werk gepubliceerd in *American Economic Review*, een van de meest prestigieuze economische tijdschriften. De conclusie van haar studie in een notendop: huishoudens die meer geweld hebben meegemaakt, nemen meer risico en zijn bovendien veel meer bereid te delen met andere dorpingen.

Verfomfaaide dollarbiljetten

Burundi werd in 1962 onafhankelijk van België. Wat volgde was een cyclus aan geweldsuitbarstingen tussen de twee belangrijkste etnische groepen, de Hutu’s en de Tutsi’s. De laatste burgeroorlog dateert van 1993.

Vijf portretten

De reisadvieslijst van het ministerie van Buitenlandse Zaken is er niet voor niets. Landen met code rood zijn levensgevaarlijk en met code oranje wordt reizen sterk afgeraden. Toeristen zullen zich er niet laten zien. Onderzoekers daarentegen hebben andere redenen om een door een oorlog of rellen geteisterd land op te zoeken. De Universiteit Maastricht telt niet heel veel van die waaghalzen, maar ze zijn er wel. In elk geval vijf en allemaal vrouwen. Om de week verschijnt een portret in de krant.

1 Rianne Letschert (1976), jurist en victimoloog, rector van de Universiteit Maastricht

2 Eleonora Nillesen (1975), *research fellow* (hoogleraar public policy and development per 1 februari), School of Governance/UNU-Merit

3 Marieke Hopman (1988), rechtsfilosoof, doet promotieonderzoek naar kinderrechten onder de werktitel *looking at law through children's eyes*

4 Charlotte Müller (1992), doet promotieonderzoek in de migratiegroep van UNU-Merit, werkt aan het project *Connecting Diaspora for Development*

5 Geraldine Beaujean (1967), directeur SHE Collaborates, School of Health Professions Education *FHML*

In 2005 werd een vredesakkoord getekend, maar in de praktijk komen de politie en het leger vooral in het westen nog geregeld in actie tegen kleine gewapende groepen. Het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken beschrijft de situatie als “onvoorspelbaar”; al jaren is het reisadvies negatief.

Nillesen, die er tijdens haar eerste trip drie maanden lang veldwerk deed, liet zich niet tegenhouden. “We lezen natuurlijk wel de adviezen van het ministerie, maar het was toen redelijk stabiel. Je maakt een afweging. En als je je onveilig voelt, kun je altijd weer vertrekken.” Een nuchtere gedachte. Tegelijkertijd beseft ze maar al te goed hoe spannend het is voor de achterblijvers.

Veldwerk is een unieke ervaring, vertelt Nillesen. “Je wordt in Nederland voorbereid op wat je in zo'n land gaat aantreffen, maar van alles wat je achter je computer bedenkt en hebt geregeld, blijkt de helft bij aankomst niet te kunnen of toch niet geregeld.” Om maar te zwijgen over corruptie. “In de Democratische Republiek Congo heb ik in drie dagen tijd meer corruptie meegemaakt dan in al mijn reizen naar ontwikkelingslanden samen. Een voorbeeld? In de meeste restaurants en hotels betaal je met Amerikaanse dollars. Maar biljetten mogen niet ouder zijn dan 2009, een vouw of een klein scheurtje hebben. Wij waren daarvan op de hoogte en hadden alleen spiksplinter-nieuwe biljetten van 2010 bij ons. We dineerden in een prachtig restaurant met een van de mooiste uitzichten van Bukavu. Toen we afrekenden kwamen de serveersters na enkele minuten terug met een stapel verfromfaaide dollarbiljetten en een stalen gezicht – ‘helaas deze verfromfaaide biljetten konden ze echt niet accepteren’. Ze deden net alsof wij daarmee hadden betaald en eisten nieuwe dollars. Uiteindelijk hebben we ijlings het restaurant verlaten vanwege hoogoplopende discussies.”

Lang masseren

Veldwerk in instabiele (post)conflictgebieden is complex en kost immens veel voorbereiding, licht Nillesen toe. “Je begint met het zoeken naar goede mensen waarmee je kunt samenwerken, meestal bij universiteiten of non-gouvernementele organisaties in het land zelf. Samen creëer je een onderzoeksteam en wanneer je werkt met grote steekproeven, zoals ik, train en selecteer je een groep enquêteurs die de interviews voor je gaan afnemen omdat je het als onderzoeker onmogelijk alleen kunt doen.”

En zonder contacten hoef je niet eens je vliegticket te boeken. Somalië stond altijd hoog op haar lijstje. “Ik heb twee jaar geleden eens gepoogd een consortium te formeren en een onderzoeksvoorstel te schrijven maar ik kende er geen enkele lokale partner en had alleen wat indirecte contacten van onderzoekers die zich bezighielden met Somalië, die me overigens nog wel allervriendelijkst hebben proberen te helpen. Maar na drie weken heb ik het opgegeven.”

Betrouwbare partners zijn goud waard, benadrukt ze. “Ze spreken de taal, komen uit de omgeving, weten waar je moet zijn en hoe je dingen voor elkaar krijgt. Je kunt niet zomaar een dorp binnenwandelen, iemand aanschieten en vragen gaan stellen. Je moet naar de regionale overheid die dat weer door moet geven aan een lager orgaan om vervolgens de *chief* van het dorp te bereiken. Ik heb gelukkig weinig tegenwerking ervaren, mensen vinden het geen onzin wat je komt doen.” Verder: “Je wilt betrouwbare informatie en dat kan alleen als je met een team werkt dat weet waar het over gaat en inziet wat het belang is van de studie. We wilden van onze respondenten bijvoorbeeld weten wat hun etniciteit was. Dat vonden wij niet zo'n vreemde vraag, maar onze enquêteurs vonden dat echt niet kunnen. ‘Naar iemands etniciteit vragen? Veel te gevoelig.’ Uiteindelijk hebben we hen na lang masseren, op basis van argumenten, weten te overtuigen van het belang van die vraag. Zoals we op basis van kwalitatief bewijs weten, had het geweld in Burundi een grote mate van willekeur. Wij wilden zeker weten dat niet alleen mensen van één specifieke etnische groep slachtoffer

waren van geweld.”

Er klinkt een en al lof en bewondering voor haar Burundese ‘teamgenoten’: “Wat een veerkracht. Ze hebben vrijwel allemaal extreem oorlogsgeweld van dichtbij meegemaakt en desondanks de draad weer opgepakt.”

Afghanistan

Op dit moment legt Nillesen de laatste hand aan de papers die uit haar onderzoek in Congo zijn voortgekomen. Drie jaar geleden was ze er nog om uit te vinden in hoeverre arme kleinschalige boeren zijn geholpen met subsidies. Specifieker: of ze een nieuwe landbouwtechnologie willen gebruiken en hoe die kennis daarover zich verspreidt via sociale netwerken, zoals burens, families en vrienden. Congo is een enorme conflicthaard. “Behalve dat het er momenteel erg onveilig is, is de infrastructuur gebrekkig, vooral in het oosten. Het kost je uren om van de ene op de andere plek te komen.” Ooit wil ze terug, omdat het land het “verdient”. Voor nu heeft ze ervoor gekozen om te werken in landen waar ze al onderzoekservaring en een groot netwerk heeft, zoals Tune-

sië. Binnenkort reist ze ernaartoe voor een nieuw project: een grootschalige evaluatie van een interventie om achtergestelde wijken op te knappen. “Denk aan betere wegen, renovatie van huizen, straatverlichting, maar ook het ontwikkelen van economische en sociale activiteiten om de werkgelegenheid te vergroten, de sociale cohesie te verbeteren en terrorisme tegen te gaan.”

Nillesen wil iets bereiken voor haar medemens in de armste delen van de wereld, maar niet koste wat kost. Voor haarzelf en haar familie niet – bijvoorbeeld omdat het er te onveilig is – maar ook voor de ander niet. Want die zet ook iets op het spel, benadrukt ze. Zo werd Nillesen twee jaar geleden voor een trip naar Afghanistan gevraagd. Ze zei ‘nee’. “Los van het gevaar was ik heel sceptisch over het verhaal dat we daar moesten gaan houden tijdens een workshop. Ik vond dat we nog niet genoeg konden vertellen, die fase hadden we nog niet bereikt. Er zouden mensen uit Kabul en daarbuiten worden uitgenodigd. Die moesten door oorlogsgebied reizen. Dan vraag je nogal wat, en waarvoor? Je moet een goede afweging maken: bereik je of belast je er iemand mee?”

Kwaliteitsafspraken: één kleine deelraad kan het proces niet gijzelen

Er zijn miljoenen beschikbaar voor de 'kwaliteitsafspraken', maar alleen als de medezeggenschap er stevig over heeft meegepraat. Of dat goed ging, dat beoordeelt onderwijskeurmeester NVAO. Hoe? "Onze mensen komen niet van Mars hè."

Het is nooit eerder vertoond: universiteits- en hogeschoolbestuurders die gedwongen worden om samen met hun medezeggenschapsraden plannen te bedenken om het onderwijs te verbeteren. Heel anders dan het gebruikelijke eenrichtingsverkeer waarbij bestuurders met een voorstel komen en raden mogen reageren. Verloopt dit proces niet goed (zie kader), dan kan dat de instellingen geld kosten.

Wennen

Het is dus wennen. Voor bestuurders, voor raadsleden. Studentenvakbond ISO publiceerde afgelopen december een inventariserend tussenrapport met de boodschap dat de zaken zeker nog niet vlekkeloos verlopen. Namen van instellingen werden nauwelijks genoemd maar vooral het hbo lijkt moeite te hebben met de nieuwe verhoudingen. Collegavakbond LSVb bevestigt dat. De raden bij de universiteiten zijn professioneler opgetuigd dan die in het hbo en beter in staat weerwerk te leveren, klinkt het daar.

Maar het is ook wennen voor de instantie die het hele proces moet bewaken, de NVAO. Die werkt met een protocol met drie beoordelingscriteria. Het eerste betreft de inhoud: de instelling moet aantonen dat het plan echt bijdraagt aan een betere kwaliteit van het onderwijs. Het derde gaat over de realiseerbaarheid: is het aannemelijk dat de instelling de plannen ook echt rond krijgt?

Draagvlak

Criterium twee echter gaat wellicht de meeste hoofdbreken opleveren. Daarin staat dat "interne belanghebbenden in voldoende mate" bij het proces betrokken moeten zijn. En dat er "voldoende draagvlak" voor de uitkomst nodig is. In de nadere uitleg valt te lezen dat hier met name de medezeggenschapsorganen zijn bedoeld.

De colleges van bestuur zijn al gewaarschuwd. NVAO-voorzitter Anne Flierman: "Wij hebben hun op het hart gedrukt dat ze niet pas aan het eind van het proces aan de medezeggenschap gaan vragen wat die ervan vindt; het moet echt van begin af aan een interactief proces zijn. De medezeggenschap is belangrijk, en wij weten dat ook de politiek daar erg op let. Onze panelleden komen niet van Mars hè."

Maar wanneer is er voldoende betrokkenheid? Voldoende draagvlak? Flierman laat zich niet tot een antwoord verleiden: "Dat moeten onze panels beoordelen. Daar zoeken we verstandige mensen voor, we trainen ze, en dan

hebben we ook nog een groepje eigen NVAO-medewerkers die de panels begeleiden. Want er moet natuurlijk consistentie zitten in de oordelen, je kunt niet bij instelling A beduidend anders opereren dan bij instelling B."

Handig

Hoe weten we of handige bestuurders niet over de raden heen zijn gewalst om zo tot instemming met de plannen te komen? Want die instemming is vereist. Ofwel van deel- of faculteitsraden, ofwel van de centrale raad. Waar het ene niveau instemmingsrecht heeft, krijgt het andere adviesrecht. Daar beslist de centrale raad over. Flierman: "Als het instemmingsrecht is 'doorgedecentraliseerd' naar de deel- of faculteitsraden gaan de panels gewoon bij al die deelraden kijken. En met ze praten. Dan hoor je hoe het proces is verlopen."

Dilemma's

Toch doemt hier een dilemma op, erkent hij: moeten alle deelraden ingestemd hebben met het eigen specifieke plan voordat de instelling als geheel groen licht krijgt? Dan kan één raadje in een uithoek van een hogeschool of universiteit het hele proces gijzelen. Flierman: "Daar moet zo'n panel in wijsheid over adviseren. Het kan zijn dat zij zeggen: daar of daar is de opstelling zo onredelijk dat we over die bezwaren heen stappen."

Nog een dilemma, eentje waar een politieke dimensie aan kleeft, reden waarom Kamerleden er zelfs al vragen over hebben gesteld. Want het geld van de basisbeurs komt van stu-

denten, maar moeten die dan ook het laatste woord hebben? Het NVAO-protocol heeft het over "de medezeggenschap" en wijst daarbij uitdrukkelijk op twee partijen, docenten en studenten. Bij de Universiteit van Amsterdam zijn de kwaliteitsafspraken door de gezamenlijke vergadering van personeel en studenten goedgekeurd. De studenten waren in meerderheid tegen maar werden overruled. Het UvA-bestuur houdt met recht vol dat aan alle regels is voldaan: het centrale medezeggenschapsorgaan heeft als zodanig ingestemd.

Miljoenen euro

De belangen rond de kwaliteitsafspraken zijn enorm: afhankelijk van de studenten-aantallen kunnen de grootste instellingen er op termijn zelfs tussen de twintig en dertig miljoen euro per jaar bij krijgen. Maar dan moeten universiteiten en hogescholen zich wel aan de afspraken houden. Afspraken die gemaakt zijn door het ministerie van Onderwijs, de hogescholen- en universiteitenkoepels en de landelijke studentenvakbonden ISO en LSVb. Waarin staat dat het geld echt voor de verbetering van het onderwijs moet

worden ingezet en dat de medezeggenschap een cruciale rol speelt in dat proces. De Nederlands-Vlaamse Accreditatie Organisatie (NVAO) gaat in drie fases checken of de spelregels wel zijn gevolgd. De eerste fase loopt nu; eind dit jaar moet duidelijk zijn of elke instelling een goed plan heeft voor de besteding van die middelen. In 2022 wordt gekeken naar de voortgang en dan in 2024 nog een keer naar de realisatie van de plannen. Fase één is meteen de meest gevoelige, want de universiteit of hogeschool die met een slecht verhaal komt,

Maastricht: proces verloopt soepel tot nu toe

In Maastricht verliep het proces tot nu toe vlot. De faculteitsraden gaven eind november een positief advies, de universiteitsraad ging in december akkoord met alle kwaliteitsafspraken, behalve die van de faculteit psychologie en neurowetenschap. Afgelopen vrijdag heeft er overleg tussen de psychologen en een delegatie van de U-raad plaatsgevonden. De uitkomst daarvan is nog niet openbaar. Volgende week woensdag staat het opnieuw op de U-raadsagenda. (RJ)

NVAO-voorzitter Anne Flierman: "De medezeggenschap is belangrijk, en wij weten dat ook de politiek daar erg op let"
Illustratie: Simone Golob

Maar is dit conform de geest van de afspraken die de minister met het hoger onderwijs heeft gemaakt?

Flierman: "Ik weet dat er discussie is maar daar ga ik me nu niet mee bemoeien. Er zijn wel meer dilemma's. Wat doe je als deelraden ja zeggen en de centrale raad nee? Of andersom? Ik wacht de adviezen van onze panels af."

HOP, Wammes Bos

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Dear Irena,

Being angry at 'Dutchies' and their traditions of 'racism, nationalism and vandalism' must be exhausting. Especially since the discussions of

these traditions are in a deadlock. I hate to tell you this, but you are part of that problem. Your piece on Dutch traditions - like fireworks (which is not just a Dutch tradition) and Zwarte Piet - is a flight-or-flight response. It lacks any constructive attitudes or arguments. How are you going to help these discussions further in any way? Certainly not by implying all Dutch people are 'bored', 'cranky' and lack 'common sense'.

Columns like these show another deep flaw in today's debates: there is no willingness to

understand. Your view on Dutch traditions seems simplistic and ignores any historic context. How much do you really know about the traditions you write about? And how much time did you invest in understanding the Dutch culture you scorn?

In a sense, I understand your anger. But it makes a poor guide if you're new to the Netherlands. It only increases the us-them attitude. A shame, since there is also a real beauty in tradition. Even the Dutch ones. Next time when you are mad at the 'Dutchies'

and start writing about it, do the following thought experiment; reverse your thoughts. 'What if a Dutch person writes an angry piece on the tradition of foreigners?' Imagine the public outcry! I fear for a world where there is no more room for other reactions than flight-or-flight, no room for nuance and acceptance. That will just leave us with a world run by angry columnists.

Best,
Vincent Janssen, UM alumnus

Het Universiteitsorkest bestaat veertig jaar. Dat wordt gevierd met feesten, een reünie en uiteraard twee jubileumconcerten. Vier leden vertellen wat muziek en het orkest voor hen betekenen.

“In het orkest is iedereen gelijk, het gaat om de muziek”

Met zijn 85 jaar is Ben Martinn het oudste lid van het orkest. En dat voor iemand die nooit aan de universiteit verbonden is geweest. Al sinds 1980 speelt hij de contrabas. “Ik werkte indertijd in het centrale laboratorium van DSM. Ik weet niet meer precies hoe ik erbij ben gekomen, ik denk dat iemand me heeft gevraagd. Er was een tekort aan bassisten.” Vier dirigenten maakte hij mee. Hij wijst ze aan, bladerend door het boekje van het 25-jarig jubileum. Martinn was lid van de lustrumcommissie, een van de vele waar hij door de jaren heen in zat. “Er moet altijd van alles georganiseerd worden.” Dat ging niet altijd goed. “Bij een concert ontbraken de programmaboekjes een keer.” De student die ervoor moest zorgen, had er niet aan gedacht. Het excuus? ‘Dat deed mijn moeder altijd.’ “Die moest nog zelfstandig worden, denk ik”, grinnikt Martinn. Dat hij contrabas speelt, is toeval. Thuis werd veel muziek gemaakt, iemand wist via een contrabas te koop staan en de rest is geschiedenis. Als student in Delft trad hij op met zijn ensemble. “Een mooie bijverdienste, we speelden veel jazz, maar ook klassiek. Samen spelen is het mooiste. Het maakt niet uit wat je maatschappelijke status is. In een orkest is iedereen gelijk, het gaat om de muziek.”

Muziekpoli

“Kan ik meteen weer spelen”, was het eerste wat Marjon van Eijdsen aan de arts vroeg na haar staaroperatie. Dat mocht. Een blaasinstrument had niet gekund – te veel druk op de ogen – maar Van Eijdsens altviool bleek geen probleem. Gelukkig. “Ik mis zelden een repetitie.” Muziek is een leidende factor in haar leven, vertelt ze. “Zonder muziek was ik er niet geweest. Mijn vader was amateurvioolbouwer. Hij kende André Rieu senior, die als dirigent werkte, deelde zelfs een tijd een huis met hem in Amsterdam. Rieu senior heeft hem bekeerd tot het katholicisme en daardoor kon mijn vader met mijn moeder trouwen.” Van Eijdsen speelt naast altviool ook piano en zingt al jarenlang. In orkesten en een koor, maar ook thuis. Zelfs haar werk is door de muziek beïnvloed. Als revalidatiearts in het Erasmusziekenhuis in het Rotterdam van de jaren 80 ziet ze onder andere leden van het Rotterdams Philharmonisch orkest. “Ze hadden zoveel aan het instrument gerelateerde klachten. Klarinetspelers die een verkeerde duimsteun gebruiken, violisten die last van hun nek krijgen. Als je houding niet goed is, wordt die vaak nog veel slechter wanneer je een instrument oppakt.” Ze richtte een muziekpoli op, eerst in Rotterdam en na haar verhuizing naar Maastricht in 1990 ook een in het MUMC. “Een van mijn assistenten is onlangs gepromoveerd op dit onderwerp. Ze heeft ontdekt dat al 2/3 van de conservatoriumstudenten klachten heeft, soms zo erg dat het ze hindert tijdens het spelen. Stress is fnuikend. Wat helpt is bewegen, sporten en ontspannen.” En natuurlijk een goede houding. Daar heeft Van Eijdsen voor het Universiteitsorkest nog eens een college over gegeven. “Gelukkig besteden ook steeds meer conservatoria aandacht aan preventieve programma’s. Eenmaal verkeerd aangeleerd, is

het lastig je fysieke houding en mentale instelling aan te passen. De meeste musici gaan pas iets veranderen als ze al pijn hebben.”

De beste troostprijs

Toen Bonnie Groen-Witvliet in 2000 naar Maastricht kwam om rechten te studeren, stond het voor haar buiten kijf dat ze zich bij het Universiteitsorkest zou aansluiten. “Ik speelde al sinds mijn zesde viool. Ik had zelfs al eerder willen beginnen, maar de lerares had geen plek. Uiteindelijk mocht ik in haar koffiepauze komen.” Als student probeerde ze bij het Nederlands Studentenorkest te komen. Het lukte niet (“Het NSO bestond 100 jaar en er was heel veel concurrentie”), maar leverde toch iets op. “Om te oefenen voor de audities wilde ik de muziek op een cassettebandje zetten, maar ik wist niet hoe. Toen zei Stijn, die hoorn speelde in het orkest: ‘Ik heb een stereotoren waarop dat kan.’ Met hem had Groen-Witvliet al heel wat steelse blikken tijdens de repetitie uitgewisseld. Het was de start van een relatie en later een huwelijk. “Ik zeg altijd dat de troostprijs des te beter was.” Nu ze zelf een gezin hebben, probeert Witvliet de liefde voor muziek op haar kinderen over te brengen. “We zingen liedjes achter de piano en lezen boekjes over muziek. Maar ik wil het ze niet opleggen. Muziek brengt je veel moois, maar het moet wel uit jezelf komen.” Zelf speelt ze nog altijd eerste viool in het Universiteitsorkest, al moet ze sinds de komst van de kinderen wel om de week een repetitie overslaan. “Het is heel leuk en gezellig en het niveau blijft steeds stijgen. De wisselende samenstelling vind ik juist een van de charmes. Zolang ze blij met me zijn, blijf ik graag.”

Leren van de muziek

Julia Schulte-Strathaus, student research master Psychopathology, koos viool toen ze op de basisschool een instrument moest kiezen. “Ik twijfelde tussen cello en viool en besloot heel pragmatisch dat een viool makkelijker mee te nemen was. Nu is het een verlenging van mezelf. Het is geen makkelijk instrument. Je hebt geen toetsen die de noten aangeven, in plaats daarvan is het een verschil van millimeters. Het is heel makkelijk om ernaast te spelen.” In haar jeugd kreeg ze privélessen, maar sinds ze in 2015 bij het Universiteitsorkest is, pakt ze het anders aan. “Ik laat me inspireren door de muziek. Ik bestudeer graag de componisten wiens stukken we gaan spelen. Wat inspireerde hen, in wat voor tijd leefden ze? De bladmuziek moet tot leven komen, alle markeringen staan er niet voor niets. Ze leert veel van het orkest. “Juist omdat er zoveel verschil in leeftijd en ervaring zit. Je hebt een vaste basis en ieder jaar nieuwe aanwas, die met een frisse blik komt. Wat ook erg helpt, is dat ik sinds mijn tweede jaar in het orkest eerste viool speel en daarom naast de orkestleider zit, een professioneel muzikant. Ik kijk naar zijn manier van spelen en reacties. In een orkest praat je niet veel, maar praat je door de lichaamstaal en de muziek.”

Cleo Freriks

1 Orkest in 1986 Foto: archief Universiteitsorkest 2 1998 Foto: Philip Driessen
3 2018 Foto: archief Universiteitsorkest

Concerten

Het Universiteitsorkest geeft twee jubileumconcerten. Het eerste concert is op vrijdag 1 februari om 20.00 uur in het Conservatorium Maastricht. Het tweede op zondag 3 februari om 11.00 uur. Daarna volgt een reünie voor oud-leden. Het orkest speelt *Ballade* van Carl Smulders, *Piano Concerto No. 5* van Camille Saint-Saëns en *Symphony no. 1* in C van Georges Bizet. Solist is Fem Devos, dirigent Raymond Spons. Tickets kosten 12 euro (6 euro voor studenten) en zijn verkrijgbaar via www.um-orkest.com.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Laura Nieboer (1996, Mendrisio, Zwitserland) * **In het dagelijks leven:** masterstudent Public Policy and Human Development * **relatie met:** Pieke * woont in Maastricht

Foto: Lorraine Bodewes

Wat kun je missen? Je kunt beter vragen wat ik niet kan missen: dat zijn mijn familie en vrienden. Bij hen ben ik het gelukkigst. Aan dingen hecht ik niet echt waarde. Ik ga voorzichtig met mijn spullen om, maar ik heb ze niet nodig. Hoe ouder ik word, hoe meer ik dat beseft. Ik houd daarom ook meer van cadeaus als een dagje weg, uit eten of een avondje theater. Of gewoon samen koken, wandelen, fietsen of kamperen: heerlijk!

Mijn idee om de wereld te verbeteren: Je kunt in je eentje de wereld niet verbeteren. Je moet je concentreren op één ding. Voor mij is dat afval. In een ideale wereld bestaat afval niet; dan is het de grondstof voor iets nieuws. Ik wil mensen de waarde van afval laten zien. Dat doe ik met mijn eigen onderneming: Innowastion. Pieke Broodbier is mijn eerste product. Bier spreekt aan en in Limburg heerst een grote biercultuur. Voor de productie van mijn bier wordt een deel van het graan vervangen door brood dat anders weggegooid zou worden. Ik ben thuis begonnen met experimenteren. Mijn eerste bier smaakte nergens naar. Via mijn netwerk kwam ik in contact met de Maastrichter Maltezer brouwerij. Met hun tips heb ik daar na lang proberen tweehonderd liter gemaakt, inmiddels allemaal verkocht.

Waar ben je over vijf jaar? Dan hoop ik dat ik kan leven van mijn bedrijf en dat ik kan laten zien dat afval echt waarde heeft. Ik wil nog meer bier maken en ik heb nog andere ideeën. Ik ben nu aan het kijken of ik van 'bostel' – de mout die overblijft na het bierbrouwproces – energierepen kan maken. Ik heb nog geen plan voor na mijn studie. Ik zie wel welke kansen er op mijn pad komen. Als ik een mooie baan ergens kan krijgen, zeg ik niet meteen 'nee'. Het is fijn om daarin een beetje flexibel te zijn.

Wat geeft je rust? Constant mijn brein verrijken. Ik vind studeren echt heerlijk, behalve tentamens dan, haha. Ik lees veel: boeken over management, maar ook historische romans. Ook tv-kijken geeft rust, maar geen Netflix. Daar word ik niet gelukkig van; ik heb een groot keuzeprobleem. Ik zap naar MTV of TLC en kijk wat er op is. Het liefst kijk ik *reality shows*; verstand op nul en kijken. Vroeger vond ik dat zonde van mijn tijd. Nu ik het zo druk heb, kan ik het meer waarderen.

Een vrouw aan de top maakt het verschil. Het gaat om individuen. Er moet een leider zijn. Of dat een man is of een vrouw, dat maakt niet uit. Wel zie je in de huidige maatschappij dat de top van een bedrijf en de laag daaronder hoofdzakelijk uit mannen bestaan. Bijzonder, want op universiteiten studeren vooral vrouwen. Talent is er dus wel. Als ik naar mezelf kijk, denk ik niet dat vrouwen minder kansen krijgen. Vrouwen hebben vaak andere ambities, maken andere keuzes. Veel

vrouwen werken bijvoorbeeld liever parttime. Ik ben daarom ook niet voor quota. Als je meer vrouwen op hoge functies wilt, moet je zorgen dat ze zelf kiezen voor carrière, zonder dat dat betekent dat ze geen moeder kunnen worden. Dat moet te combineren zijn. In Zweden bijvoorbeeld mogen ouders zelf kiezen hoe ze het zwangerschapsverlof verdelen. Dan kijk je naar de oorzaak in plaats van symptomen.

Ik lijk op mijn vader, want: hij is er altijd voor mensen. Hij werkt voor DSM en als er Indiase collega's op bezoek zijn, dan neemt hij ze mee naar een leuk terras in Maastricht of zelfs naar de Ardennen. Hij helpt graag; ik heb dat ook. Ik maak altijd tijd voor andere mensen in mijn agenda. Voor hen, maar ik haal daar zelf ook veel voldoening uit. Niets is mooier dan een ander helpen. Mijn vader is mijn grootste criticus. Vroeger

“
Bier is een
mannenwereld,
dus Laura's bier
verkoopt niet
”

had ik daar moeite mee, toen hadden we veel ruzie. 'Waar bemoeit hij zich mee', dacht ik toen. Nu waardeer ik het enorm; voor mijn bedrijf, maar ook voor mezelf.

Er hangt een poster van GroenLinks-leider Jesse Klaver boven mijn bed. Echt niet. Jesse Klaver is vooral een grote prater, ik zie nog weinig gebeuren. Ik zou daar eerder een poster hangen van Malala Yousafzai, de mensenrechtenactivist die in 2012 door de Taliban werd neergeschoten en het overleefde. Prachtig hoe zij zich inzet voor waar ze in gelooft; toegankelijk onderwijs voor alle vrouwen. Ik heb haar boek gelezen en ik kan me zo vinden in haar idealen.

Ik ben zo verliefd. Ja! Pieke en ik zijn al zeven jaar samen. Hij heeft mijn bier naar zichzelf vernoemd, haha. Ik was op zoek naar een naam en hij stelde voor om het Pieke Broodbier te noemen. Het klinkt misschien raar dat ik mijn bier naar een man vernoem, maar Pieke is echt een Maastrichtse naam en het is een streekproduct. Bier is een mannenwereld, dus Laura's bier verkoopt niet. Daarnaast heeft de naam Pieke helemaal niets met duurzaamheid te maken. Dat is belangrijk, omdat ik wil dat mensen zelf die associatie maken. Het product als duurzaam of feministisch neerzetten vind ik ontzettend fout. Mensen moeten het kopen omdat het lekker is.

Als ik ziek ben, dan: kijk ik tv in bed met een kopje thee. Ziek zijn is een teken van je lichaam dat je rust moet opzoeken. Ik heb niet veel zorg nodig als ik ziek ben. Hoe ziek ik ook ben, ik wil alles zelf doen. Ik vind het wel gezellig als iemand er is; ik kan niet goed lang alleen zijn. Nu ik op mezelf woon, bel ik mijn moeder wel om te vertellen dat ik niet lekker ben. "Veel water drinken", zegt ze dan. Echt moedersraad.

Film: Werk ohne Autor

Kijk nooit weg!

Still uit *Werk ohne Autor*

Inhoud: Kunstenaar Kurt Barnert (Tom Schilling) probeert zijn eigen stijl te vinden in de schilderkunst. Eerst in het oostelijk deel van Duitsland dat achtereenvolgens het nationaal-socialisme en het communisme over zich heen krijgt, en daarna in het kapitalistische westen. Daarbij wordt Barnert ook nog eens geconfronteerd met een schoonvader - professor Seeband (Sebastian Koch) - die geen schone handen blijkt te hebben.

Het werk staat als een huis.

- Met *Werk Ohne Autor*, geïnspireerd op het leven van schilder Gerhard Richter, is Florian Henckel von Donnersmarck terug op ver-

trouwd terrein. Net als zijn kraker *Das Leben der Anderen* (2006) gaat deze film over de verhouding tussen kunst en politiek. Het gaat steeds over stellingname: ten opzichte van kunst, politiek en de houding van kunstenaars tegenover die politiek. Niet voor niets is het credo van de film, in de woorden van Kurts tante Elizabeth: *Sieh nie Weg!* Dat is de boodschap die het publiek zich eigen dient te maken.

- *Werk ohne Autor* wordt met zijn lengte van ruim drie uur een kroniek van de twintigste-eeuwse geschiedenis van Duitsland.
- De film is epischer van aard dan het intieme *Das Leben der Anderen*, maar inhoudelijk

staan beide films erg dicht bij elkaar. Von Donnersmarck gelooft in de kracht en het belang van kunst. Kurts zoektocht naar een eigen stijl leidt uiteindelijk tot de ontmaskering van professor Seeband. Kurt mag die ontmaskering enkel vermoeden maar wij als kijker weten het zeker. De straf en de veroordeling blijven uit, het gaat de regisseur om de ontmaskering: het feit dat er waarheid is, hoe verschrikkelijk ook, is altijd mooi.

- De cast is geweldig en levert fantastisch werk af. Tom Schilling speelt uitstekend als Kurt en Sebastian Koch was zelden zo verontrustend. De grote revelatie is Saskia Rosendahl als Elizabeth, ondanks haar kleine rol. Rosendahl

gooide al hoge ogen met *Lore* (2012) en ook nu is haar kwetsbaarheid bijna aanraakbaar.

Aan de negatieve kant.

- 188 minuten is wel heel erg lang.

Slotoordeel: *Werk ohne Autor* is een indrukwekkende film met een aantal onvergetelijke scènes en een belangrijke boodschap: *Sieh nie Weg!*

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Slimmigheden op blauwe maandag

Maandagochtend hadden wij de wekker op halfzes gezet. We wilden op *blue Monday* per se de rode of oranje maan zien. Onze laatste kans in dit leven. Bij de volgende maansverduistering hebben wij de verjaardag waarop de burgemeester ons voorheen persoonlijk zou komen feliciteren, al achter de rug. Het was zo spectaculair als we gehoopt hadden. Mede dankzij een heldere vrieslucht. Laatst had ik het in koninklijk jargon over de dag "die je wist dat zou komen". Nu gaat het over de nacht waarvan je wist dat - nu in hulpverlenersjargon - "die er aan zat te komen". Maansverduistering vindt op een allang bekend tijdstip plaats. Ook als wij van niks weten, of de bewolking directe waarneming onmogelijk maakt. Zo'n voorspelling is van andere aard dan die in mijn stukje over de mevrouw uit Arles. Die zo oud zou zijn dat ze Vincent van Gogh nog gekend had. Ik wist dat ooit de dag zou komen dat een 'slimste mens' zou bewijzen dat de dame slechts 99 jaar is geworden in plaats van 122. In de meeste gevallen zijn ook wetenschappers hooguit in

staat tot achteraf voorspellen. Met behulp van overwegingen van waarschijnlijkheid en met kritische beoordelingen van gedaan onderzoek kan men iets zeggen over de toekomst.

Soms met blijvend succes, soms met leerzame mislukkingen.

Vanuit die gedachtegang zette ik mij de laatste weken voor de televisie om de verkiezing van de slimste mens te volgen. Kan de uitkomst van deze wedstrijd tot een voorspelling van toekomstige winnaars leiden? Aan drie min of meer bekende Nederlanders uit de media en omstreken worden vragen gesteld over van alles en nog wat. De vragen zijn niet voor de deelnemers gelijk, zodat toeval in het succes van de slimmeriken een grote rol speelt. Daar het onmogelijk is alles te weten, is het de kunst zo weinig mogelijk *niet* te weten. Het is verbijsterend wat mensen allemaal *niet* weten. Bij onderwerpen als namen van DJ's, tv-spelletjes of horrorfilms zou ik afhaken, maar informatie over de rivieren van Europa of over de gangbare Nederlandse literatuur kan ik zo leveren. Valt er iets te zeggen over de drie superslimmeriken in de finale? Men moet een gamer zijn, een fors zelfverzekerd ego hebben, en niet bang zijn voor bizarre missers. Daarnaast voorspel ik dat een breed ontwikkelde

algemene kennis op grond van onderwijs succesvoller is dan uitblinken in wat in de media en de popcultuur hoog scoort.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Asena Baykal, Cato Boeschoten, Wammes Bos,

Thijs Compeer, Hans Philippen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Witloof (from Belgium) zoekt vriendelijke

jobstudent om bediening te versterken voor

1/2 dgn pw. Solliciteer: info@witloof.nl

www.witloof.nl 0433233538

EUROBED MAASTRICHT:*beds-

mattresses-boxsprings-bedlinen-

duvets-pillows-and more!*BEST PRICE

GUARANTEED in stock-delivery possible

CHECK:WWW.EUROBED.NL

I am searching looking for a native

speaking corrector of my English texts.

Payment is €3,80 per A4. Email to Jos

Legrand: jjlegrand@hetnet.nl

KANKERONDERZOEK IS KOSTBAAR

ZOWEL IN TIJD ALS IN GELD! MOGEN

WIJ EEN BEETJE VAN JE TIJD? HELP

MEE COLLECTEREN! VAN 4-2 T/M 9-2

P.VANBALLEGOOIE@HFL.NL

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Bijna jarig? Vraag geen kado maar een donatie.

Binnenkort een feestje en wil je die dag extra bijzonder maken? Vier dan je verjaardag voor KWF. Vraag je gasten om donaties en lever een bijdrage aan de financiering van kankeronderzoek, preventie en ondersteuning van mensen met kanker.

Met jouw feestje komt de dag dichterbij dat niemand meer hoeft te sterven aan kanker.

Kijk op kadoneren.nl

Get 2 months FREE

Student deal!
macmaastricht.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

24-01, 10.00 u: dhr. Mathijs Drummen, MSc	08-02, 14.00 u: mw. Chenxing Eleana Zhang, MSc.
24-01, 12.00 u: dhr. Roy P.M.G. Broersma, MSc	
24-01, 14.00 u: dhr. Arip Muttaqien, MSc	08-02, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Sandro Gelsomino
29-01, 14.00 u: mw. Irena Boskovic, Double Doctorate Maastricht University-University of Portsmouth	13-02, 10.00 u: mw. Carlota Bussolo de Souza, MSc.
	13-02, 12.00 u: dhr. Péter Bayer, MSc.
	13-02, 16.00 u: dhr. Jean D.O.A. Nyakayiru, MSc.
30-01, 12.00 u: mw. Tatevik Poghosyan, MSc	14-02, 14.00 u: mw. Barbara Beckers, MA
30-01, 16.00 u: mw. Sylvia Roozen, MSc	14-02, 16.00 u: mw. Gabrielle P.A. de Lijster-van Kampen
31-01, 10.00 u: mw. Fortuna Casoria, MSc	
31-01, 14.00 u: dhr. Petrus W. Oomen, MSc	15-02, 10.00 u: dhr.drs. Pieter W.J. Lozekoot
31-01, 16.30 u: Inauguratie Prof. dr. Teun Dekker	15-02, 12.00 u: dhr. Miguel Joao de Almeida Costa, LL.M
01-02, 9.45 u: mw. Gianni Tamella Avila, MSc.	15-02, 14.00 u: mw.drs. Marieke G.H.C. Reinders
01-02, 10.00 u: mw. Veerle M. Timmernans	15-02, 16.00 u: Afscheidscollege prof.dr. Wim Riedel
01-02, 12.00 u: mw. Heleen Zandstra, MSc.	20-02, 12.00 u: mw. Frauke Meyer, MSc.
01-02, 14.00 u: dhr. Tom G.H. Keulers, MSc.	21-02, 14.00 u: mw. Suzan M.W. Wetzels, MSc.
01-02, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Edward Huizenga	21-02, 16.00 u: mw. Laura Kasper, MSc.
06-02, 12.00 u: dhr. Phil Brull, MSc.	22-02, 10.00 u: dhr. Luuk de Wert, MSc.
06-02, 14.00 u: mw. Evelyn E.C. de Jong, MSc.	22-02, 10.45 u: mw. Ancui Liu, MSc.
07-02, 12.00 u: dhr. Samuel M. Heuts, MSc.	22-02, 12.00 u: dhr. Ivo Eijkenboom, MSc.
07-02, 14.00 u: mw. Elham E. Amin, MSc.	22-02, 14.00 u: dhr. Mitchell Bijnen, MSc.
07-02, 16.00 u: dhr.ing. A.A.L. (Roberto) Traversari	22-02, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Joost à Campo
	28-02, 14.00 u: dhr. Kars M.A.G. Mennens, MSc.
08-02, 12.00 u: dhr.drs. A.F.M. (Toon) Boselie	28-02, 16.00 u: dhr. Tiuri van Rossum, MSc.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Marketing and Programme Coordinator**, FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.012
- **Docent-2**: Huisartsbegeleider Jaar 3 (standplaats Eindhoven), FHML, 15.2-16 uur
Vacaturenummer: AT2019.013
- **PhD candidate** (Early Stage Researcher) within the DARE ITN/Marie Curie project (ESR 8), FL (1 September 2019), 38 hours
Vacancy number: AT2019.014
- **PhD candidate** (Early Stage Researcher) within the DARE ITN/Marie Curie project (ESR 11), FL (1 September 2019), 38 hours
Vacancy number: AT2019.015
- **PhD candidate** (Early Stage Researcher) within the DARE ITN/Marie Curie project (ESR 15), FL (1 September 2019), 38 hours
Vacancy number: AT2019.016
- **3 PhD candidates** for the project "Decline and Death of International Organizations" at the FASoS, Department of Political Science, 38 hours
Vacancy number: AT2019.017
- **Stevige controller** gezocht voor een faculteit met ambities, Finance, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.018
- **Digital Communications Editor** at UMIO of the SBE, 30.4 hours
Vacancy number: AT2019.019
- **Communicatiemedewerker**, UB, 19 uur
Vacaturenummer: AT2019.020
- **Assistant professor or Lecturer** in Customs Law (Douanerecht), FL, 22.8 hours
Vacancy number: AT2019.021
- **Docent** bij de capaciteitsgroep Belastingrecht, FdR, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2019.022
- **Postdoctoral Research Position** in Neuroeconomics/Decision Neuroscience at the Maastricht University-Center of Neuroeconomics (MU-CEN) and the Department of Economics (AE1), SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.023

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Blauwe maan-dag

Ik heb griep. Echt van die knallende, betonblok-in-je-hoofd-achtige rotgriep. Vrij passend op een dag als vandaag, het is namelijk *Blue Monday*. Als ik het begrip google krijg ik al snel allemaal kortingen aangeboden. "Verbreek je blauwe maandagsleur en vlieg naar de Bahama's!" en "Blue Monday? Blue KLM Wereldwijde Korting zul je bedoelen!" Ik weet niet zo goed of ik moet lachen of huilen van deze slogans. Ik heb me namelijk voorgenomen een jaar niet te vliegen. Vanwege het milieu enzo.

Om de tijd te doden kijk ik de laatste uitzending van het NOS journaal terug. Dit doe ik wel vaker als ik een paar minuten te spenderen heb, en het feit dat ik actuele informatie van een uur geleden aan het opzuigen ben voelt een beetje ongemakkelijk. Alsof je net ná een feestje op komt dagen, en de overgebleven feestgangers vrolijk samenvatten wat voor geweldige dingen je gemist hebt die avond. Ik tune in naar Annechien Steenhuizen van de NOS. Wat is dat toch een prachtige dame. Soms, als ze bijvoorbeeld een zwart maatpak aan heeft met een subtiel krijtstreepje en bijpassende zwarte pumps, wens ik weleens dat ik een dagje kon ruilen met haar man. Alleen al om die wereldstem één keer te horen zeggen: "Schat, ik ren nog even naar de Ekoplaza want onze muesli is op." En om dan dat perfecte korte kapsel onder een muts te zien verdwijnen voor ze de deur uit beent. Wat een vrouw.

Anyway, het journaal. Blijkbaar stond er vannacht een rode maan aan de hemel. Annechien glimlacht als ze het nieuwsitem aankondigt. Volgens mij vanwege de ironie: een rode maan op een blauwe maandag. Sterrenkijker Rijk-Jan noemt het fenomeen een "superwolfbloedmaan", wat me doet denken aan de vampierboeken die ik als ongelukkige tiener verslond. "De maan staat momenteel in de schaduwkegel van de aarde, waardoor 'ie dus bloedrood kleurt." Als Rijk-Jan vermeldt dat de volgende rode maan pas weer in 2029 te zien is, krijg ik het idee dat ook ik in de schaduwkegel van de aarde ben beland. Dat wereldwonder heb ik vannacht dus mooi gemist met mijn grieperige slaaphoofd.

Om mezelf op te vrolijken google ik naar artikelen over Annechien. Grinnikend scroll ik door een stuk met de titel "NOS nieuwslezeres Annechien Steenhuizen verwisselt pumps voor sneakers tijdens de uitzending". Ik probeer te bedenken waar ik op deze Blue Monday ook alweer zo tegenop zag. O ja, een column schrijven.

Cato Boeschoten

“Ik ben niet van het babysitten”

Praeses Musst versus Praeses Santé

Maximiliaan Verbeeten (24), vijfdejaars European Studies, is voorzitter van MUSST

Aantal actieve leden: 2400

Borrelen: “Doe ik bij mijn eigen dispuut, Librium”

Betekenis ‘MUSST’: “Maastricht Universiteit Studenten Sport Stichting”

Fleur Zeij (20), derdejaars gezondheidswetenschappen, is voorzitter van MSV Santé

Aantal actieve leden: 110

Borrelen: Gabi's Beer Bar

Betekenis ‘MSV Santé’: “Maastrichtse studievereniging, en Santé is natuurlijk gezondheid, en bij ons ook: proost.”

Maximiliaan of Max? Je gebruikt het allebei. Dat eerste is mooier toch?

Verbeeten: "Ja, dat vind ik ook wel, maar in de wandeling is het meestal Max."

En, ahum, vijfdejaars bachelor?

"Tsja, ik was al iets uitgelopen en vorig jaar redde ik net één belangrijk vak niet, toen moest ik een jaar wachten. Daarom ben ik in het Musst-bestuur gegaan. Daar ben ik voor gevraagd, door iemand van UM-Sport, want daar vallen we onder, we hebben een kantoor in het sportcentrum. Normaal regelt het oude bestuur de opvolging, maar van de vier kandidaten zegden er drie vlak voor de Inkom af. Die deden het toch maar liever niet. Ik snap dat niet hoor, je kunt iets voor studenten doen, het staat supergoed op je cv, je hoeft geen draaiboek te volgen maar kunt je eigen twist eraan geven. Leuk werk."

Fleur Zeij: "En jullie range om mensen uit te kiezen is dus die 2400 leden?"

Verbeeten: "Ja, alle leden van de sportverenigingen zijn meteen de onze. Je moet wel de wereld van de studentensport kennen: ik ben lid van Saurus, heb de boardsportvereniging Stoked opgericht [zie deze rubriek in *Observant* 2]. En ik kan zelfstandig werken en dingen regelen, vind ik zelf. We zijn nu dus met ons tweeën in plaats van met vier. Het is veel werk, je zit elke dag op kantoor."

Maar wat doen jullie dan?

Verbeeten legt uit dat Musst als intermediair fungeert tussen de universiteit en de sportverenigingen. Het geluid van die laatste sluiten ze door naar boven, het beleid van de UM naar beneden. "Zoals met de privacywetgeving, de verenigingen moeten AVG-proof zijn. Dus adressen worden niet meer genoteerd, de nationaliteit ook niet, alleen of je Nederlander bent of niet. Wij krijgen alle ledenlijsten, we checken de lidmaatschappen want een vereniging krijgt subsidie per ingeschreven lid." Zeij: "Dat is dus héél veel administratief werk." Ze trekt er nog net geen vies gezicht bij.

Verbeeten: "Ja, maar niet alleen, we geven ook presentaties, organiseren een kaderdag voor de besturen, dat is leuk om te doen. Ik ben daar beter in dan in het administratieve handwerk. Dat kan Maartje, mijn medebestuurslid, weer heel goed." Zeij: "Het lijkt me best riskant, met z'n tweeën. Als er eentje uitvalt, dan zit je."

Verbeeten: "Dat is zo. Ze is nu ziek, ik weet niet hoe lang dat gaat duren. Mensen van UM-Sport vangen het een beetje op, en je moet prioriteiten stellen, dat deden we al omdat we maar met twee zijn. Wij focussen nu op professionalisering van de besturen, bijvoorbeeld

hoe ze kennis overdragen op een nieuw bestuur. Er zijn er bij die niet weten dat hun vereniging een huishoudelijk reglement heeft. Waarin de antwoorden kunnen staan op de vragen die ze hebben."

Zeij brengt de financiering door de UM ter sprake: de bestuursmaanden. Dat loopt een tikje scheef, naar haar idee. Dat gezelligheidsverenigingen per persoon meer krijgen dan een studievereniging bijvoorbeeld, "terwijl de uni juist veel heeft aan actieve studieverenigingen. Wat wij doen heeft met het onderwijs te maken, we organiseren kroegcolleges met sprekers over zoiets als alzheimer, studiereizen naar Europese steden..."

Verbeeten grijnst: "En dan zeker alle musea in..."

Zeij: "Nee, maar wel een gezondheidsmuseum bijvoorbeeld, laatst in Berlijn, we zijn gezondheidswetenschappers tenslotte. Daar gaan we dan ook naar de Stasi-gevangenis, en naar een concentratiekamp."

Wat is het ergste wat jou als voorzitter kan overkomen?

Zeij: "Nou ja, als er tijdens zo'n reis iets gebeurt. We doen ook winterreizen, skiën. We zijn allemaal volwassen maar het is wel in jouw naam georganiseerd, en je bent eindverantwoordelijk."

Verbeeten: "Iemand die niet kan skiën en toch de moeilijkste berg kiest..."

Zeij: "...of een lid dat met iemand van de reiscommissie off-piste gaat en het gaat mis; dan is het iemand van de organisatie, nog erger."

Hoe ver gaat je verantwoordelijkheid als bestuur?

Verbeeten: "Neem de privacywet, de sportverenigingen ondertekenen een contract

met UM-Sport en met ons dat ze AVG-proof zijn. Ik ben niet van het babysitten. Ik geloof mensen als ze zeggen dat ze het geregeld hebben. En zo niet, dan zijn de consequenties voor die vereniging, niet voor mij."

Zeij: "Het blijft lastig. Onze reis gaat nu naar Krakau, ook naar Auschwitz, en we doen een keer een kroegtocht. Stel dat je die avond een meisje van 18 kwijtraakt, die een ander straatje is ingeslagen en die vervolgens de telefoon niet opneemt. Ja, het is ieders verantwoordelijkheid, maar het is ook een activiteit van Santé..."

Bij zo'n reis maken we heel helder: wij organiseren het, jij doet mee, je bent zelf verantwoordelijk voor je daden. In zo'n bestuursfunctie kom je erachter dat je duidelijke uitspraken moet doen, de zaak waterdicht moet maken, aangeven wat er verwacht wordt. Maar er is ergens een grens. Ik ben geen reisleider met een parapluutje in de hand."

Wammes Bos

Foto: Joey Roberts

